

svakom putopiscu poklanjamo naočale
arnette
www.arnette.com

Već neko vrijeme noć se gotovo lijeno pretvarala u dan. Iznad horizonta, ponad brda, isto tako polagano pojavljivala se žuta kugla. Bilo je proljeće, sjećam se, ali noć je bila poprilično hladna. Koji je bio dan zapravo i ne znam, koja je bila godina za ovu priču i nije toliko važno, bio sam mlad, gotovo da i nisam trebao brijaći aparat. Ispod mene grad je utonuo u maglu. Poput nestvarne slike. Samo je jedna građevina izvirivala, ne sjećam se je li to bila najviša stambena zgrada, zvonik crkve ili minaret. Kako se žuta kugla podizala iznad horizonta, meni za ledima, mogao sam postupno osjetiti njenu toplinu. Upravo se rodio novi dan

Daleko je Sibir

PIŠE I SNIMA: NIKOLA MRAKOVIĆ

Sunčeve zrake polako su dohvaćale vrhove planine na zapadu, pa krovove kuća, a naposljetku se zvukle duboko u ulice grada. Grad je poprimao svoj svakodnevni ritam. Začuli su se zvukovi crkvenih zvona, a potom i glas mujezina negdje s vrha minareta. Nakon prohladne noći prepustio sam se ugodi jutarnje topline. Žuta je kugla započinjala svoj dio puta, zapravo naš dio puta. Gledao sam krajčekom oka u nju i promrmljao si u bradu: «Krenut ćeš jednoga dana na istok, ususret tom nebeskom putniku...» I tako se tada rodila ideja, bez određenog plana. Proganjala me godinama, nije mi davala spavati, kamo god otišao, gdje god bio, što god da radio, ona se uporno vraćala, podsjećala me, gotovo mi govorila: "Sjećaš li se ti onog prohladnog svibanjskog jutra... sjećaš li se ti nebeskog putnika..."

Putovanja su jedan od najčešćih ljudskih poriva. Postoje snovi u svakom mladom čovjeku kako će, za

sebe, otkrivati svijet, upoznati ljude i njihove kulture, zaviriti im u dvorišta, u njihove živote. Neki zaista u tome i uspiju. Ali... samo manjina. Velika većina utopi se u svakodnevici života, počinju si tražiti isprike, lagati sami sebe. I tako uglavnom prolaze dani i godine, i život vas odvede u sasvim drugome pravcu... A na moju veliku žalost dio te velike većine bio sam i sâm.

I godine su tako prolazile, život je poprimao neke svoje, uglavnom nepredvidljive tokove, postajali smo stariji, iskusniji, radala su se naša djeca, odrastala su... a i svijet se mijenjao, ideje su se mijenjale, sve se mijenjalo... ali ono nešto iznad mene nije se mijenjalo, bilo je i dalje tu i uporno mi pričalo jednu te istu priču: "Sjećaš li se ti onog prohladnog svibanjskog jutra... sjećaš li se ti nebeskog putnika..."

Svi oni izleti, mini ture biciklom ni putovanja automobilom nisu mogli nadomjestiti ono pravo putovanje kakvim sam ga ja zamišljao. Trebao je to biti izazov... A onda sam jednog dana, gotovo slučajno, sjeo

kao suvozač na motocikl... i to je bila prekretnica, karika koja je nedostajala, koju sam uporno tražio i napokon je pronašao. U 37. godini života otkrio sam motocikl, a onda polako i jedan drukčiji svijet, drukčiji poriv, koji me tjerao dalje, koji me tjerao u susret mom nebeskom putniku. Istok je stalno bio moje opredjeljenje, moja realnost, moja alternativa. Ne onaj daleki, bio je to istok tu, u blizini, gotovo u našem susjedstvu, uglavnom zemlje bivšeg Istočnog bloka. Polako sam obilazio i otkrivao za mene novi svijet, iz godine u godinu, najprije u društvu, a potom i sam, usprkos predrasudama, a pritom otkrivao zapravo i samoga sebe.

Sva su ta putovanja zapravo bila jedan postupni uvod za putovanje ususret nebeskom putniku. Trebao je to biti put na Daleki istok. Rusija je trebala biti zaokruženje i završetak jedne priče. A Rusija je golemo zemlja. Trebao je to biti put s obale Jadranskog mora do obale Japanskog mora, predvorja Zemlje Izlazećeg Sunca, put preko 2 kontinenta, a na tom putu ispriječilo se jedno ogromno prostranstvo: Sibir. Za mnoge još i danas mistična zemlja, zemlja surove klime, zemlja zarobljenika totalitarnih sistema. Bila je to zemlja u kojoj su završili svi snovi mnogih ljudi. Sibir je bio, blago rečeno, presurov prema njima...

A kada sam se pripremao za ovo putovanje nisam ni slutio da će taj isti daleki i tajanstveni Sibir biti nemilosrdan i u neku ruku surov i prema meni, jer

Susret sa srodnim dušama

Ja, Žarko i moskovski luksuz

Biblioteka Lenjin

Ukrajinski Kijev

Detalji iz ukrajinskog Kijeva

Kvaliteta ruskih cesta varira od očajnih do odličnih

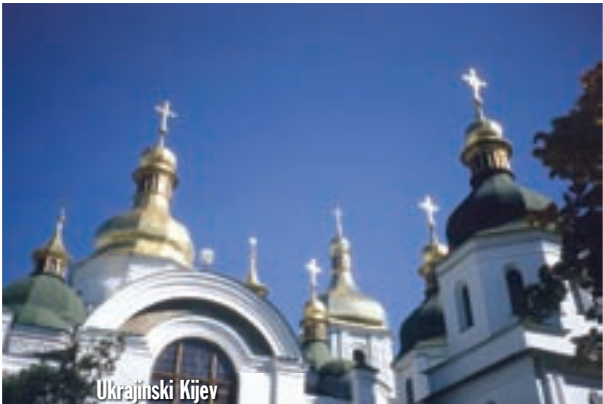
Ukrajinski Kijev

Ukrajinski Kijev

Ukrajinski Kijev

Ukrajinski Kijev

možda su se i moji snovi tamo raspršili u tisuće komadića i tko zna da li će ikada više biti prilike ponovno ih sakupiti.

Sibir je istočnije

Bio je ponedjeljak, mjesec srpanj, oblačno, gotovo kišovito jutro, dan kada sam napokon, nakon dugih priprema, mogao sjesti na svoj natovareni motocikl, ubaciti u prvu, otpustiti ručicu kvačila, lagano dodati gas i uputiti se prema toj dalekoj mističnoj zemlji. Zadovoljno sam hvatao zavoje, najprije goranskih, a potom i zagorskih cesta, po tko zna koji puta uživao lutajući pogledom slikovitim domaćim krajolicima

dok su u isto vrijeme moje misli već intenzivno lutale dalekoistočnim prostranstvima.

Vozim se cestom koja prati obalu jezera Balaton. Nebrojeno sam puta već bio na njoj, prisjećam se prošlih putovanja. Mađarske su ceste uglavnom dobre i nema gubljenja vremena, jer ovoga puta ovi su putovi samo tranzitni, a cilj...cilj je tamo istočnije. Gradovi i sela nizali su se jedni za drugima, brda su se izmjenjivala s ravnim poljima. Masivnim čeličnim mostom prešao sam Dunav. Po tome kako su ljudi bili obučeni dalo se naslutiti da ljeto još nije uzelo maha. Tmurno jutro polako se pretvaralo u sunčano poslijepodne. Sjene su sve više zaostajale. Još nekoliko

desetaka kilometara, pa će i granica. Ukrajina... njoj sam se nekako posebno radovao.

Za nju me vežu mnoge uspomene. Tada je to još bio izazov, prvo pravo putovanje u zemlju gdje nisi samo jedan od mnogobrojnih turista. Procedura ulaska u zemlju danas je pojednostavljena gotovo do minimuma. Sve je bilo gotovo u par minuta. Ispred mene su bili Karpati. Sve sam dublje zalazio u carstvo tih pitomih zelenih planina. Cesta je kroz Karpatu u potpunosti obnovljena. Izgleda da je Ukrajina napravila ogroman korak od vremena kada sam posljednji puta vozio ovim cestama. Oduševljene je raslo. Dobra asfaltna podloga činila je vožnju vrlo ugodnom. Prijašnjih

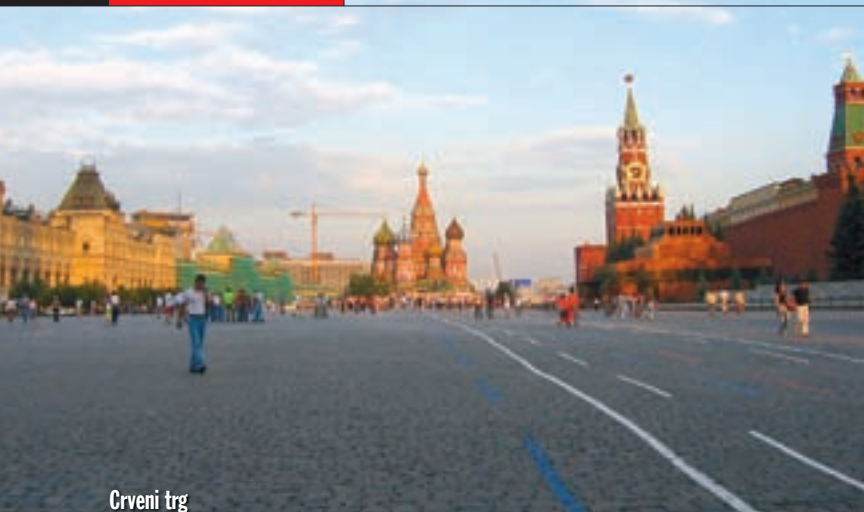

Pogled prema Kremlju

vjernih putopiscima
METZELER
 poklanja par guma

Crveni trg

Katedrala Vasilija Blaženoga

je godina ona bila težak posao, trebalo se boriti i biti izuzetno prezan s grubom i grbavom asfaltnom podlogom, naročito kada bi pala kiša. Ovo je sada prava milina. Spoj odlične ceste prepune zavoja i prirode koja oduševljava čini vas ponosnim i sretnim što vozite motor u komadiću raja. Slike koje mi pružaju krajolici ukrajinskog dijela Karpata u kasnopopodnevni sati sunčanog ljetnog dana ostaju duboko u sjećanju, ne daju se izbrisati. Slike su to što mogu visjeti bilo gdje na zidu, u svačijoj kući. Nadarenost prirode i njezina kreativnost izvlači iz vas sve vaše emocije.

"40 eura" odgovorio mi je čovjek. Zamolio sam ga da ponovi, vjerojatno me nije dobro razumio... Pa ovi su poludjeli... Odoh ja dalje.

Ulazim u grad. Prilazim omanjem društvu na ulici. "Da, stotinjak metara iza ugla, parking i soba, 50

grivnji" odgovorio mi je jedan od njih. Ni 10 eura, naravno da sam pristao. Čovjek je tih stotinjak metara trčao ispred mene. On je i vlasnik zgrade. Oronula, trošna četverokatnica, sigurno nisu ni sobe puno bolje. Svuda uokolo razbacani dijelovi starih dotrajalih automobila. Parkirani kamioni i autobusi koji sigurno već godinama nisu bili na cesti. "Ovdje je nekad, u doba Sovjetskog Saveza, radilo mnogo ljudi, ovo je bilo veliko transportno poduzeće" priča mi je dok smo nosili stvari. Otvorili smo metalna vrata i ušli u zgradu. Unutra sve u ruševnom stanju. "Na drugom katu" progovorio je, vidjevši moj začuđeni izraz lica. U trenu mi je protutnjalo glavom; pa ovdje nema ništa, namjerno me vodi gore, što mu je na umu? Ipak, nisam ustuknuo, ponekad treba ljudima i vjerovati. Još jedna metalna vrata. Što me sad čeka iza njih? Bio sam spreman na sve. Brzinom munje smišljao sam rješenja. Iza poluotvorenih vrata ugledao sam simpatično, nasmijano lice žene u srednjim godi-

Gotovo da sam već prošao Karpate kada sam uz cestu ugledao modernu zgradu s uočljivim natpisom. Ušao sam u dvorište ograđeno visokom žičanom ogradom. Unutrašnjost motela bila je moderno opremljena, ali nisam bio spreman izdvojiti 35 eura za noćenje. Produžio sam za Strij. Odmah na ulazu u grad nalazim motel. Zgrada je stara i cijena bi mogla biti povoljna. Pitam za šankom, koji je ujedno i recepcija.

www.novema-nova.hr

MOTEGI 4.560 kn

SEPAÑO 3.040 kn

SHOEI

HELD

MOTO-OPREMA AMD

Kolodvorska 13, 40000 ČAKOVEC
 tel: 040 384 744 | fax: 040 384 745
 gsm: 098 29 57 57 | info@moto-oprema-amd.hr
 www.moto-oprema-amd.hr

R.A.C.E. 990 kn

R.A.C.E. 1.064 kn

BÖSE

LED HARPOON 295 kn

LED ŽMIGAVCI 295 kn

ARROW 208 kn

OSXN600-TSD 2008 304kn

DUKATI 304 kn

RSV 1000 MILE 458 kn

HONDA HORNET 458kn

CBR 600 RR1000 458 kn

RG 06 07 304 kn

KTM 380 kn

R1 04-06 304 kn

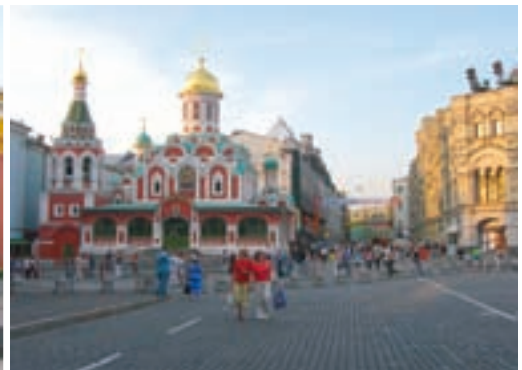
ZXR6 2005 304kn

Crveni trg

Lenjinov mauzolej

nama. Domaćica. Koraknuo sam unutra. Kakvo iznenađenje, sve moje crne slutnje odjednom su nestale. Ovdje je sve uredno, novo, čisto, mogao sam birati sobu. A ujutro sam dobio i kavu u sobu.

Zajedno smo otišli u obližnji restoran. Pričam mu kako sam iznenađen obnovljenim cestama i policijom i pitam kako je sada u Ukrajini, živi li se bolje? Kiseli osmijeh na licu, spominje političare, politiku, borbu za vlast, i dalje se teško živi ali mnogi su se obogatili, žive u nekom svojem svijetu, a i ta cesta, to je zapravo jedina obnovljena cesta u cijeloj ovoj ogromnoj zemlji. Odavde pa dalje, u kojem god pravcu da kreneš, ceste su i dalje u lošem stanju.

Napokon, kasno uvečer, dobivam SMS poruku od Žarka. Zajedno bismo trebali putovati kroz Rusiju. Javlja mi kako me čeka u Kijevu, u hotelu Bratislava, soba je jeftina, kaže, 10-tak eura. Nije se prije javljao jer je vozio cijeli dan i cijelu noć kroz Ukrajinu, granicu je prošao u jedan uvečer, smrzavao se kroz Karpate,

pa je danas spavao cijeli dan... Baš razmišljam, soba u Kijevu, 10 eura, to mora da je nemoguće... Brzo sam utonuo u san.

Cesta koja me dovela u Lavov bila je, najblaže rečeno, u očajnom stanju, ali to me ne zabrinjava, odavno sam već navikao na grubi, grbavi asfalt i rupe na cesti. Okrećem prema Kijevu, ukrajinskoj prijestolnici. Od onog "jeftinog" hotela, kao što sam i pretpostavljao, nije bilo ništa. Javljam se stoga, SMS porukom Vladislavu, predsjedniku moto kluba Night Wolves i dogovaramo susret. Našli smo se na samome ulazu u grad. Vladislav me nakon srdačne dobrodošlice pomalo začuđeno upitao odakle mi njegov broj telefona. Naposljetku se ipak sjetio da smo zimus izmijenili nekoliko mailova. Tog popodneva u gradu je bila nesnosna gužva, a morali smo otići na drugi kraj grada, do hotela Bratislava, gdje je odsjeo Žarko. Bilo mi je pomalo neugodno što sam ga maltretirao, i što smo se, zapravo bez razloga probijati uzavrelim gradskim ulicama. Kao da je znao o čemu razmišljam, prvi je o tome započeo razgovor... shvatio je sve.

Prostorije moto kluba su na samoj periferiji grada. Ponudili su da tamo prespavam, što sam, naravno, prihvatio. Velika podrumska prostorija, sa samo jed-

nim prozorom na zidu ispod visokog stropa, kroz koji se nazirala posljednja dnevna svjetlost. Cijela je prostorija u laganom neredu, ali ne kaotičnom, moglo bi se zapravo reći: namjernom neredu. Veliki šank s par visokih barskih stolica, pokoja neoprana čaša, nemarno razbacane kasete pored audio i video linije. Iz zvuč-

„SUPERBIKE“ shop & servis, Varaždin

Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898
e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr
Radno vrijeme: 8-17 h, subotom 8-12

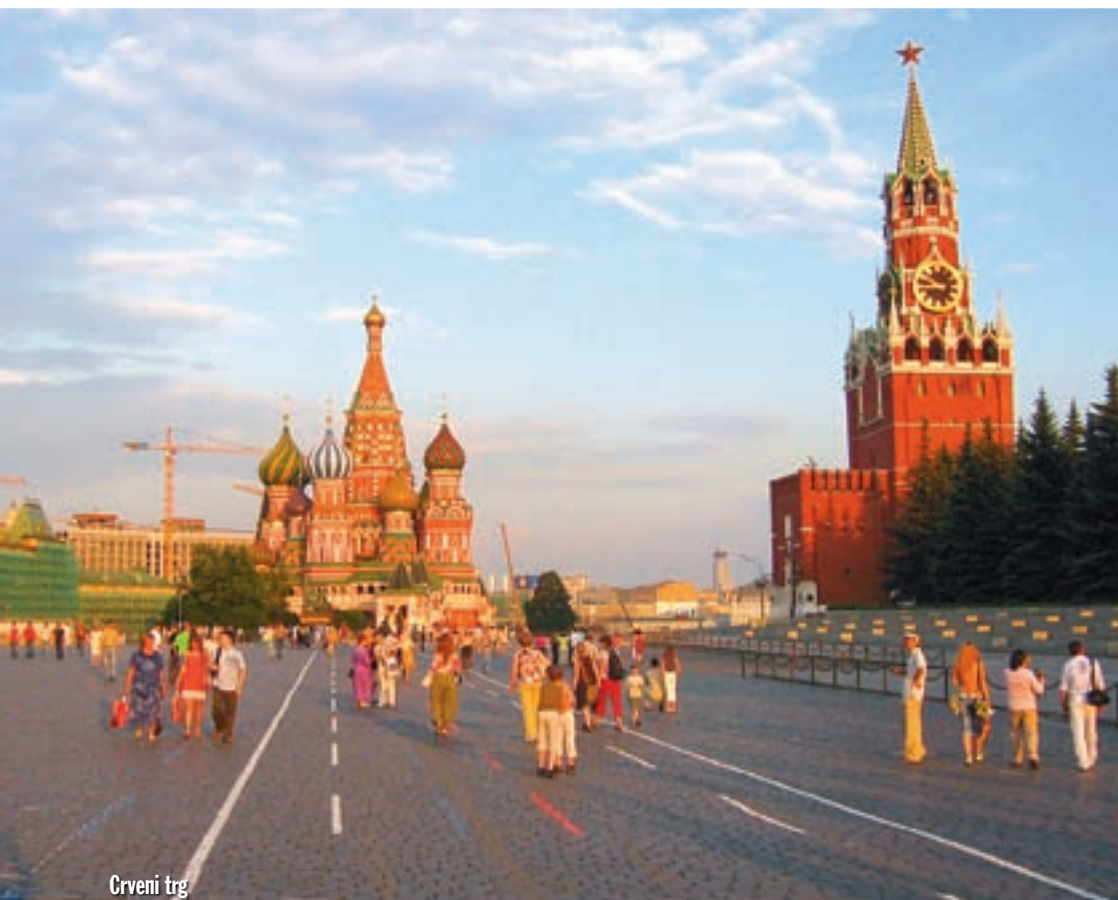
PRODAJA I SERVIS MOTOCIKALA I SKUTERA

MOGUĆNOST NABAVE SVIH OSTALIH MOTOCIKALA

MOGUĆNOST PLAĆANJA: DINERS, AMERICAN EXPRESS, VISA, EUROCARD, MAESTRO, ČEKOVI. KREDIT DO 60.000 KN NA EUROCARD I AMERICAN EXPRESS. KREDITI BEZ JAMACA DO 7 GOD.

Crveni trg

nika je trešala rock glazba, a na velikom TV ekranu, obješenom lancima za strop, izmjenjivale su se scene s tko zna kojeg moto susreta. Uza zid nasuprot šanku veliki drveni stol i drvene klupe. Zidovi oblijepljeni plakatima i pokoja slika. U sredini prostorije prazan prostor, nešto poput plesnog podija, a uokolo nekoliko kožnih fotelja ručne izrade. U posebnom dijelu prostorije, koji je s jedne strane odvojenom zidom nalazila su se tri kreveta. U velikom kaminu pucketala je vatra koja će tinjati još dugo u noć.

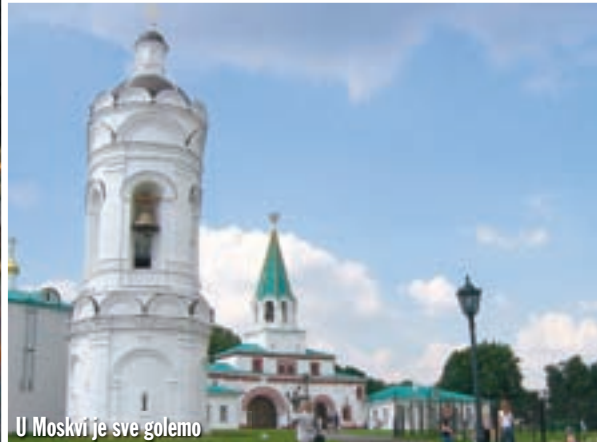
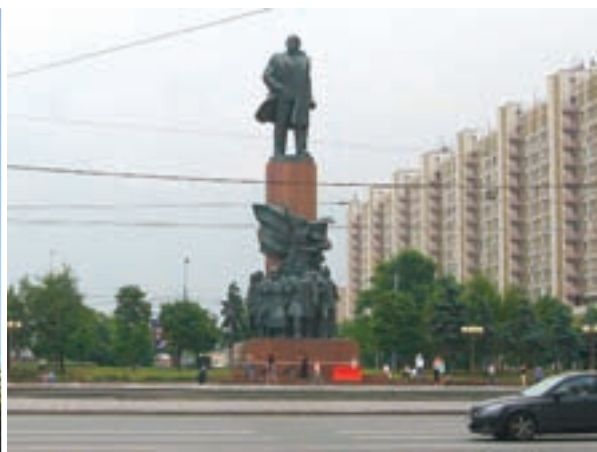
Došli su gotovo svi članovi. Nakon večere slijedila je posebna zdravica za dobre i sigurne putove. Pričalo se o svemu, mada su motori i putovanja bili u prvome planu. Oko ponoći poželjeli su mi sretan put, a ujutro će po mene doći Stas, koji će nam pomoći oko jednostavnijeg izlaza iz grada. Iz ovog grada ponovno nosim brdo dobrih uspomena. Nikakva hotelska soba, nikakav hotel, ne mogu zamijeniti druženje i noćenje na jednom ovakvom mjestu. Emocije jednostavno izviru i čovjek je na kraju sretan što može podijeliti trenutak-dva s ovako divnim ljudima. Ljepota razgovora i druženja s jednostavnim ljudima. Putovati ne znači samo kretati se.

Nakon nekoliko tmurnih i povremeno kišovitih dana sunce je danas ipak odlučilo samovati. Što se više uspinjalo i dan je bio sve topliji. Ljeto je napokon preuzelo primat. Cesta široka, ravna, uglavnom dobra, vodi nas iz Kijeva u smjeru Černobila. Nemam

detaljniju kartu ovog područja, ali se nadam putokazima. Sustiže me Žarko, pita možemo li voziti brže. Prepuštam mu da ode naprijed, da diktira tempo. Poučen iskustvom znam da su ovakve otvorene, ravne ceste raj za policajce. Ograničenja se često spuštaju na 50-tak kilometara na sat i tu obično "čuče" i "pecaju" brze vozače. A meni se baš i ne plaćaju kazne. Na svakom 'sumnjivom' mjestu pokušavam upristojiti brzinu. Žarko ne čini isto te je ubrzo progutao mamac. Desetak eura promijenilo je vlasnika.

Promašili smo, izgleda, skretanje. Gledam u kartu. U blizini graničnog prijelaza nalazi se grad Gluhov. Raspitujemo se i ljudi nam preporučuju da se do ceste za Gluhov vratimo poprijeko, lokalnim cestama. Kako smo skrenuli, cesta je odjednom postala uzana, grbava, puna rupa, zavojitija. Mirisi sela miješaju se s mirisom asfalta. Ljudi zastaju, prate nas pogledom, vidimo da su iznenađeni. Tko zna koliko često imaju prilike na ovim cestama vidjeti putnike na motorima... Raskrsnica. Vratili smo se na glavnu cestu koja će nas odvesti u Rusiju. Ima je 200-tinjak kilometara i kilometrima je ravna, bez i jednog zavoja, čas se uzdiže, čas spušta, ali njezin je pravac kao po koncu. Zanimljivo je da uz cestu nigdje nema obavijesti da se približavamo granici s Rusijom. Uokolo šuma, šuma i opet šuma.

Skrećemo s glavne prometnice i nakon nekoliko kilometara ulazimo u Gluhov, jedan od najstarijih

U Moskvi je sve golemo

ukrajinskih gradova. Žarko predlaže da potražimo smještaj u privatnim kućama negdje na periferiji. Ja na svojim dosadašnjim putovanjima nemam iskustava s takvim pronalaskom prenoćišta, ali mi se ideja sviđa. Nakon par neuspjelih pokušaja, a vrlo je vješt u tome, Žarko zaustavlja dvoje mladih ljudi, na nekom starom sovjetskom motociklu koji je iza sebe izbacivao oblake dima. Nakon kraćeg razgovora odlazimo do njihovih rođaka, koji su pristali da nam za 10 eura, koliko smo nudili, ponude smještaj.

Vruće je. Jedemo svi zajedno vani u dvorištu. Raspitujemo se o životu uz granicu. Vrlo razgovorljivi domaćin je doseljenik, zapravo izbjeglica iz Černobila. Sa svojom se porodicom još kao dijete ovdje nastanio nakon poznate černobilske katastrofe. Na moju opasku kako im je država sigurno pomogla u gradnji njihove kuće samo se slatko nasmijao, a onda uozbiljio pogled i napravio pokret rukom koji je sve objašnjavao. Pričao nam je, a i pokazao ožiljke koje je baš nekoliko dana prije zaradio s druge strane granice, na cesti, kada ga je presrela i zaustavila grupica ruskih bandita koji su od njega tražili novac. Znali su da je isporučio neku robu i nadali su se da drži novac kod sebe. Ne pronašavši ništa, zadali su mu nekoliko snažnih udaraca drvenom motkom po leđima. Neugodna priča, naročito kada znaš da ćeš sutra biti na toj istoj cesti.

Na cesti nigdje nikoga, tu i tamo prođe po koji automobil. Odjednom sam osjetio kako mi izmiče torba

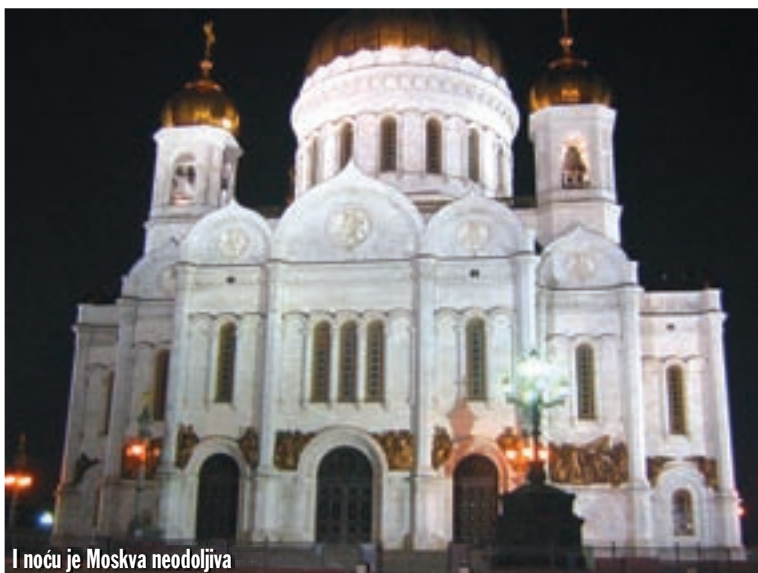
Kolomenski park

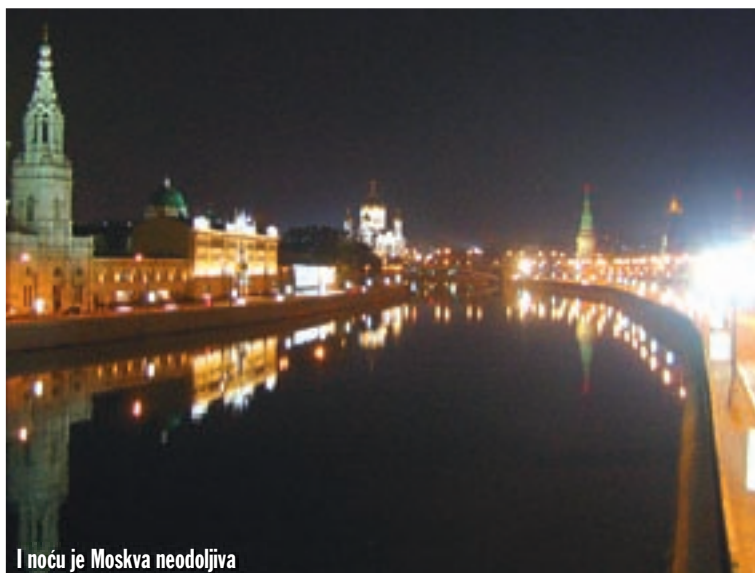
Kolomenski park

Pred ulazom u park Gorki

I noću je Moskva neodoljiva

I noću je Moskva neodoljiva

za leđima. Instinktivno sam se okrenuo. Stražnja plastična torba, takozvani "top-case", leti zrakom. Misli su već projicirale sliku raspaknutog kovčega i razbacanih stvari svuda po cesti. Otpuštam ručicu gasa, kočim. Top-case pada na asfalt. Gledam u njega, nije se pretvorio u stotinu komadića već povučen inercijom klizi natrag, točno prema meni. Zaustavlja se tik do motora. Trebao sam samo sići s motora, napraviti par koraka i vratiti ga tamo gdje mu je i mjesto. Od sada će biti, za svaki slučaj, učvršćen i dodatnim remenom. Odjednom me hvata panika, naviru pitanja, što bi bilo da je kojim slučajem iza bila kolona automobila, neću ni razmišljati o tome...

Gledam u visoki jarbol na kojemu se na laganom povjetarcu vijorila plavo-žuta zastava. Granica. Tamo prijeko je Rusija. Još jednom do viđenja Ukrajino.

A sada Rusija

Nejasno postavljene znakove vodili su nas lijevo-desno, vijugajući velikim kompleksom koji će uskoro biti moderan granični prijelaz. Stariji dio prijelaza i njegovih 15-tak zastarjelih kontejnera sakrilo se, gotovo stidljivo, u neposrednoj blizini ovih novih zdanja. Pokoja lokvica vode još je ukazivala na prethodne kišne dane. Svoje je vrijeme ovdje kratilo i nekoliko pasa lualica. Pokoji bi se odvažio i pronjuškao novoga gosta.

Pružio sam putovnicu uniformiranoj osobi kroz veliki prozor graničnog kontejnera. Upisao nas je u neku debelu knjigu i poslao kolegi na drugoj strani. A potom "strahovka" (osiguranje) u susjednom kontejneru. Zelena karta u Rusiji ne vrijedi. Sve je teklo obećavajuće brzo. Svi su bili nevjerovatno ljubazni, od osoblja pa do ljudi koji su se tu slučajno zatekli. Pomagali su nam u ispunjavanju formulara, ponetko bi nešto i upitao, muškarce su najviše interesirali motocikli, njihova snaga, volumen, brzina, pa bi ih uspoređivali s ruskima, a nisu, naravno, izostala ni pitanja o njihovoj cijeni. Kako je sve lijepo i brzo krenulo, bio sam siguran da neće proći ni sat vremena,

I noću je Moskva neodoljiva

a mi ćemo biti s druge strane pogranične rampe... A onda smo se negdje izgubili u raljama birokracije.

Motocikle smo ostavili pred izlaznom rampom, a mi smo otišli u "istraživanje" tih silnih biroa. Naša prtljaga nikoga nije interesirala. Nisu ni privirili blizu. Nisu zavirili u ni jednu torbu. Interesirala ih je samo procedura. Kada sakupiš dovoljan broj pečata i papira, i kada te usluge platiš, možeš ući u zemlju. Čemu zapravo ta hrpa papira, ta silna zapisivanja u različite knjige, kada se sve to može riješiti na puno jednostavniji način. A opet, kada baš već moraš proći svu tu proceduru, mnogo ti znači da su službenici ljubazni i susretljivi, mnogo ti znači njihov osmijeh na licu, pokoje osobno pitanje i kada ti, po završetku njihovog dijela posla, gotovo svi redom zažele sretan put.

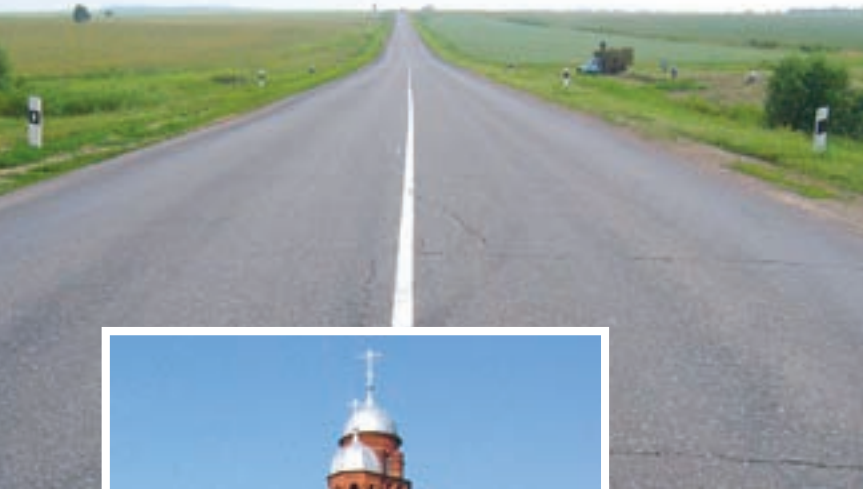
Petoga dana putovanja stigao sam u Rusiju. Čovjek bi radije poželio da se vozi makadamskim cestama koje ponekad znaju biti puno bolje i kvalitetnije nego što je to ova koja nas uvodi u Rusiju. Zapravo ona i ne zaslužuje da nosi to ime. Intenzivan miris asfalta zavlači se duboko u unutrašnjost moje

kacige, a oči su širom otvorene, gledaju daleko ispred prednjeg kotača, pokušavajući na vrijeme uočiti opasnost i pronaći najsigurniji dio puta. Iskustva sa makadamskih vožnji ovdje uistinu mnogo pomažu. Ovo je do sada najgori dio puta, ali vozimo poprilično brzo, koliko nam uvjeti ceste to dopuštaju, jer imamo namjeru do večeri stići u Moskvu.

Stepski krajolici izmjenjuju se s područjima gustih zelenih šuma. Tu i tamo pokoje jezero. Blagim se nagibima cesta uzdiže i spušta poput valovitog oceana. U daljini se spaja s horizontom. Često smo osamljeni na cesti i u tim trenucima nesusjesno nadiru sjećanja na jučerašnju priču o banditima i presretanjima na cesti. Zatičeš sebe kako analiziraš ljude u rijetkim automobilima što nas obilaze. Nije lako doći do daha, jer ovo nije opuštajuća vožnja, već borba s cestom.

Nakon otprilike 150 kilometara, kada je valjda i njoj dosadilo da nas muči, cesta je odjednom promijenila svoje lice. Grubi asfalt prepun grba, ulegnuća i rupa svih vrsta odjednom postaje fina ravna podloga. Nestaju i oni intenzivni mirisi gotovo rastopljenog

Vladimir

Vladimir

asfalta. A kako se cesta promijenila, promijenilo se i sve oko nje. Okolina postaje brežuljkasta, ravne linije ceste pretvaraju se u one zakrivljene koje pružaju ugodu vožnje na dva kotača. I boje su se promijenile, sve postaje nekako veselije, življe, oku ugodnije. Zelenu žutu livade nadopunjuje svijetlo plavo nebo s pokojim bijelim oblacićem, a žuta boja sunca pretvorila se u intenzivno rumenu. Ulicama mnogobrojnih sela trčkaraju djeca, a odrasli sjede i odmaraju uz plotove svojih kuća. Pokoji dječacić veselo će mahnuti slučajnim putnicima. Policajci na uobičajenim kontrolnim točkama. Ne zaustavljaju nas, kao da ih ne zanimamo. Predvečerje je i očito je da prije mraka nećemo stići u Moskvu. A Moskva je golemi grad. Odlučujemo pronaći prenočište. Plavsk, maleni gradić nadomak Moskve, idealno je mjesto za to.

Kada u Rusiji samostalni putnik odluči pronaći prenočište, a nije voljan plaćati skupe hotele, čije su cijene gotovo redovito slične ili jednake onima na

zapadu, najbolje je pronaći "Gostinicu". Naziv je to za nekakav hibrid hotela i motela u starom sorealističkom stilu. Cijene u prosjeku variraju 10-15 eura, mada se mogu pronaći i povoljnije i skuplje. Kako cijene variraju, tako varira i kvaliteta smještaja. Ponekad su to jednostavne sobice s očajno lošim krevetima, a ponekad imate osjećaj da ste u nekom dobrom hotelu. Toaleti i tuševi najčešće su odvojeni i zajednički za cijeli kat. Ovaj što smo mi pronašli u Plavsku spada u one najjeftinije, ali je vrlo solidno sreden.

Najjeftinija, zapravo besplatna, alternativa je kampiranje na divlje. U Rusiji kampova skoro ni nema, ali je kampiranje uz jezero ili pored rijeka vrlo popularno i među samim Rusima. Nije baš sto posto legalno, ali se tolerira i zapravo vas ama baš nitko u tome neće ometati.

"Stajanka" je naziv za plaćeni čuvani parking. Naći ćete ga u svakome mjestu i najčešće je smješten uz ili u neposrednoj blizini objekata u kojima je moguć i

opinionleader.it

Uvoznik za HR:
Moto Bencony, Hegedušićeva
12, Zagreb, tel: 01/ 2302 922
Auto Bil, Jarun 66, Zagreb
tel: 01/ 3833 084

my BEST
music

www.leovince.com

Honda Gresini
official sponsor

Jednom kad se naviknete na zvuk
Leo Vince auspuha nećete željeti
slušati ništa drugo..
MARCO MELANDRI

OVLASŦENI DISTRIBUTERI:

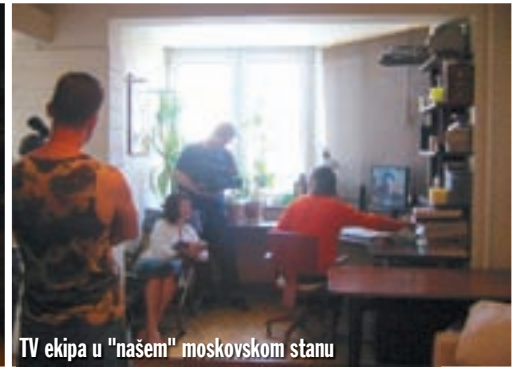
PRIBUDIĆ-BORĐIĆ, 021/534 145, FORTICAR, 01/6126 202, KARIĆ AUTOMOBILI, 01/3012 700, AUTO MOTO KARMAT, 01/3454 592, AF MOTORI, 051/ 329 093, AUTO MOTO NAUTIKA 035/454 529, MMS, 034/292 916, BAUER, 049/370 749, MARCEL MOTO, 051/621 818, MOTOSHOP TRIDENT, 021/796 687, CVAJKO MOTORI, 051/784 789, AMI TRADE, 047/414 160, MOTO TRADE 047/654 588, MALI MOTO, 051/293 826, DANTE, 020/438 540, VIKTOR MOTOSPORT, 01/3079 274, LAVADO 051/ 502 7101, LERGA 023/324-419, AUTO MOTO SPORT, 01/3772 920, MOTO 01, 01/388 44 88, MAX MOTO, 01/2821 505, MOTO ART, 051 671 265, MOTO BEAN 022/351 940

Moskovske moto noći

Moskovske moto noći

TV ekipa u "našem" moskovskom stanu

smještaj, bez obzira bili to hoteli, moteli ili gostinice. Nije preskup, a cijena se kreće nekih 40-50 rublji (10-tak kuna) za noć. Čuvar na parkingu bio je gotovo ponosan što će biti u prilici brinuti se o našim motociklima. Odmah im je pronašao najbolje mjesto uvjeravajući nas da možemo mirno spavati. Valjda je stekao dojam da smo zabrinuti za njih.

Pored velikog trga udaljenog samo nekoliko stotina metara od naše gostinice pronašli smo dućan. Velika prostorija s dugačkim drveno-staklenim pultom koji se proteže cijelom njezinom dužinom, a iza njega, gotovo cijelom površinom zida drvene police i na bijelom čistom papiru posloženi svi mogući artikli. Sjećam se takvih dućana još iz doba moga djetinjstva. Na pultu nekoliko "ruskih kompjutera", kako ih je 20-tak dana kasnije pomalo u šali nazvao jedan prijatelj Rus. Naprava jako slična dječjoj drvenoj brojnici, s kuglicama na žicama, kojim se koriste trgovci kako bi ubrzali računanje. Pojava nas kao stranaca unijela je malo promjene u njihov profesionalni život.

Izašli smo van, u vedru noć. Na obližnjem trgu već su se okupljale grupice mladih ljudi. Negdje u prikrajku, u polusjeni, bilo je parkirano policijsko vozilo. Sjeli smo na stubište betonskog podnožja

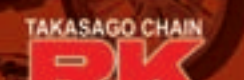
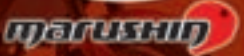
velikog spomenika koji je s poda bio obasjan snopovima žute svjetlosti nekog dotrajalog reflektora. Lik čovjeka ispod čijeg spomenika provodimo naše prve noćne sate u Rusiji pratit će nas cijelim našim putem. Nema grada ili većeg naselja u kojemu ne postoji kip Lenjina, tog omiljenog revolucionara. Uživali smo u delicijama današnje večere: velikom, bogato natrpanom sendviču iz obližnje trgovine. Umjesto votke odlučili smo se za sok.

Krasnaja Moskva

Poučen iskustvima s prijašnjih putovanja, očekivao sam ogromnu ploču s nazivom grada. Sovjeti su to radili gotovo megalomanski, nije se štedjelo na materijalu. Golemi natpisi izliveni u betonu ili pak slova izrezana iz metalnih ploča, a ponekad i kombinacija istih, čija se veličina mjerila u metrima. Ali svi su ti natpisi najčešće bez ikakve umjetničke vrijednosti, a ponekad gotovo na granici kiča. Umjesto toga - malena, najobičnija, bijela ploča, koju zamalo da nisam ni zamijetio, a na kojoj je izbljedjelim crnim slovima bilo otisnuto МОСКВА. Bilo je sunčano jutro. Gomile automobila slijevale su se širokim avenijama prema centru grada. Stari modeli sovjetske proizvod-

nje gotovo se ni ne zamjećuju. Naravno da ih još ima, ali su se gotovo neprimjetno ušuljali u mravinjak najmodernijih primjeraka svjetske auto industrije.

Tog subotnjeg jutra nismo bili jedini gosti u Ivanovom stanu. Zatekli smo tu i dvoje Švicaraca koji su motociklima krenuli na jednogodišnje putovanje do Australije. Meni osobno ti su susreti s putnicima ponajbolji dijelovi svakog putovanja. U kasno poslijepodne sva smo se četvorica uputili u istraživanje zanimljivih kutaka ruske prijestolnice. Toliko sam o njoj

ČAKOVEC : ZRINSKIH 29 c. ŠTEFANEC, 040/337 066. FAX: :040/337 082
 KOPRIVNICA : WEST CENTAR, ZAGREBAČKA B.B. TEL./FAX: 048/644 208
 RADNO VRIJEME: PON.-PET. 8:30 - 18:30. SUBOTA 8:30 - 13:00

Kawasaki

Benelli

Tražimo distributere za PROTECH odjeću
 (jakne - koža/goretex, hlače, kombinezoni, rukavice)
www.protech.com.pk

Kreditiranje do 24 rate na :
 Krediti preko Hypobanka do 7 god. uz 5.25 % kamata

dobrih priča čuo, pa se čovjek treba u to i sam uvjeriti. I bili su u pravu svi ti nepoznati ljudi.

Najjednostavniji, najbrži i najjeftiniji način da u Moskvi stigneš s točke A u točku B je metro. On nije samo puko prijevozno sredstvo. Za stanovnike ovoga grada nakon svakodnevnih vožnji možda i jest, ali za bilo kojega gosta koji se tu zatekao slučajno ili namjerno, on je mnogo više od toga. Moskva je ogroman grad. Ulice, zgrade, poslovna carstva, crkve, sve odiše grandioznošću. Riječ "minijatura" ovdje kao da ne postoji. Takav je i metro. Ali on je i melem za oči. Njegova monumentalnost plijeni pažnju. Oslikani zidovi, stropovi, kristalni lusteri, mramorni podovi, ikonografije sorealističkog stila, ponekad možda i na granici kiča, potaknut će u vama želju da malo zastanete, usporite korake, propustite vlakove. Svaka stanica je drukčija, zanimljiva slika. Spustiti se u njegovu dubinu također je i bijeg, bijeg od vrućina ovih ljet-

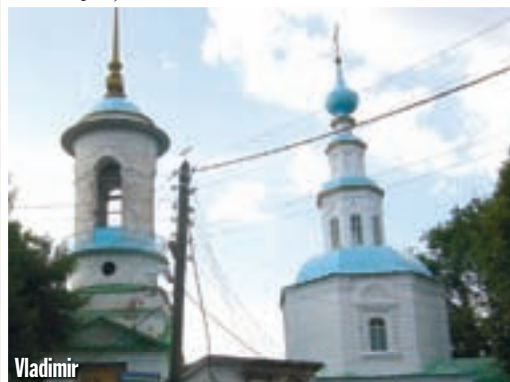
nih popodneva. Duboko dolje dočekat će vas ugodna osvježavajućeg strujanja zraka. Skoro 300 kilometara željezničkih pruga dovest će vas u doslovno svaki dječić grada.

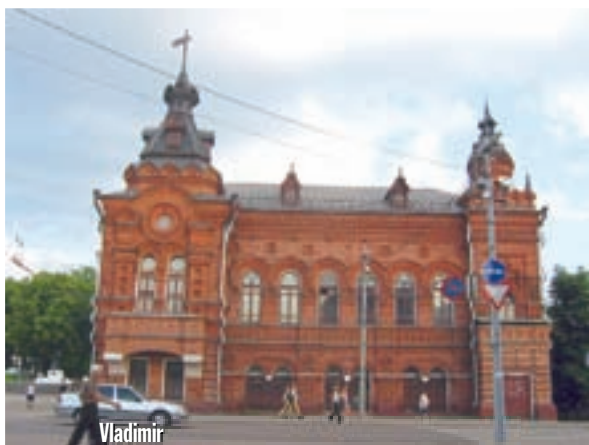
Kada sam se našao na Crvenome trgu, unatoč njegovoj stvarnoj veličini, nekih 700 metara u dužinu i 130 metara u širinu, ostao sam pomalo iznenađen. Na prvi pogled učinio mi se nekako manji nego što sam ga zamišljao. Ali nakon prvobitnog šoka uvjetovanog svom tom ljepotom, raskošnošću i grandioznošću okolnih objekata, brzo sam shvatio o kakvoj se to veličini radi. Ime trga, na ruskom Krasnaja ploščad, koji je ne samo simbol grada nego i cijele Rusije, nije asocijacija na crvenu boju, koja je uobičajeni simbol za komunizam, niti na boju ploča kojima je popločen njegov pod. Pridjev u nazivu trga ima u ruskom jeziku i svoje drugo, arhaično, značenje, a to je krasan ili lijep, baš kao u hrvatskom jeziku. Mnogi ga smatraju najljepšim europskim trgovom, a nalazi se i na UNESCO-ovom popisu svjetske kulturne baštine. Poznat je, između ostalog, i po velikim vojnim paradama sovjetske armije, a i danas služi za razne ceremonije koje priređuje ruska vlada. Ovdje je i najpoznatiji svjetski mauzolej u kojemu leži balzamirano tijelo osnivača Sovjetskog saveza V. I. Lenjina. Zapravo, o svakoj ovdašnjoj građevini koja okružuje Crveni trg može se napisati posebna priča, ali bolje da to prepustimo povjesničarima.

Ljepotu katedrale Vasilija Blaženoga, za koju mi se prikovao čim sam je ugledao, ne treba opisivati riječima. Bilo bi uistinu izuzetno teško pronaći one najprikladnije. Dovoljno je samo reći, a tako kaže legenda, da je Ivan Grozni, koji je dao sagraditi tu katedralu, naredio da se njezin graditelj po završetku gradnje oslijepi kako više nikada ne bi bio sposoban sagraditi nešto tako lijepo ili, ne daj bože, još ljepše.

U Rusiji mnogi gradovi imaju Kremelj, ali ovaj moskovski daleko je najpoznatiji. Kremelj je ruska riječ za dvorac ili tvrđavu, a koristi se kao naziv utvrđenih središnjih gradskih objekata. Ovaj moskovski ograđen je ciglenim zidom i najstariji je dio grada. Već je nekoliko puta kroz povijest bio razoren, ali su ga Rusi uvijek nanovo obnavljali. Danas je on sjedište ruske vlade i predsjednika države. Već izvana pogledi bivaju gotovo magnetskim silama prikovani za ova grandiozna djela čovječjih ruku. Dovoljno je malo zastati, zanemariti ljude oko sebe, isključiti se na trenutak i prepustiti se silama što odvlače poglede. Katedrale, palače, trgovci i zgrade mame vas svojom poviješću.

U predvečerje još jednog ljetnog dana i moj se nebeski putnik svojim koloritom pridružio rumenom ambijentu grada, a umjetna ulična rasvjeta polako je prevladavala. Dan se lagano pretvarao u noć dok smo se mi približavali ulici umjetnika, starome Arbatu. Nekad je u ovoj ulici živjela aristokracija, sve do velikog požara, kada su je mahom počeli nastanjivati

Vladimir

Suzdalj

Suzdalj

umjetnici. Ovo je danas glavna gradska šetnica, prepuna štandova sa suvenirima. Ovdje za život zarađuju svirači, karikaturisti, portretisti, mladi glumci, pjesnici, čak se može i jahati. Sve je prepuno restorana i kafića. Ali ovo je samo djelić ovog ogromnog grada.

Moskovski san

U Moskvi postoji nekoliko mjesta gdje se okupljaju motoristi, a jedno od njih je u više od 500 godina staroj ulici Arbat. U hrpi motora poredanih u pravilni niz, odmah do ograde otvorenog bara, nakon kraćeg sam čekanja zajedno sam Švicarcima uspio naći slobodno mjesto. Ugodno se smjestivši na natkrivenu terasu, odmarajući svoje sada već pomalo umorne noge i gaseći žeđ, mogli smo na miru uživati u toploj moskovskoj noći. Bilo je teško odlučiti, da li se diviti ovim uglancanim motociklima ili pak mladim atraktivnim Ruskinjama. I jedno i drugo vrijedno je apsolutne pažnje. Vlasnici ovih skupocjenih motocikala žive svoju inačicu američkog sna. Za Ruse je to Moskovski san.

Moskva... to nije Rusija, reći će vam mnogi. Ovdje, kažu, živi daleko više milijardera nego što ih ima u bilo kojem američkom gradu. Kako su i na koji način došli do tog bogatstva - to je već druga priča. Oni žive u svojem svijetu. Moskva je grad kontrasta, u svemu, pa tako i u ljudima. Ovdje se dolazi u potrazi za uspjehom. Dolazeći u ovaj grad, običan čovjek se nada da će uhvatiti barem komadić tog moskovskog sna. Ali da bi se uspjelo treba naporno raditi. Ovdje vlada totalni kapitalizam, nema više stabilnosti i socijalne sigurnosti iz vremena Sovjetskog Saveza. Moskva je užurbani grad, ovdje se živi brže od sto na sat. Primanja i nisu baš velika, a Moskva je jedan od najskupljih gradova svijeta. Ako se ne uspije, traži se spas u alkoholu.

Moskva se gradi, širi, napreduje i već sada zauzima prostor od gotovo 1000 kvadratnih kilometara. Stambene i poslovne zgrade niču poput gljiva posli-

je kiše. Živi ovdje već oko 10 milijuna stanovnika, neki kažu čak i 12. Ovo je ogromno tržište, svaka iole ozbiljnija svjetska firma ovdje ima svoje predstavništvo. Potvrdit će vam to i blještavilo gradskih reklama. Ako se ikad uputite u ovaj grad, sve svoje predrasude, ako ih imate, a koje smo stjecali svih ovih prošlih godina, slobodno ostavite kod kuće, jer biste se mogli iznenaditi. Ovo je neka druga priča.

Nismo se žurili s ustajanjem. Nedjelja je. Sedmi je dan putovanja. Prošao sam već skoro 3000 kilometara, a putovanje je zapravo tek na početku. Nakon jučerašnjih obilazaka centra grada i podosta pješačenja vrijeđi se malo i odmoriti. Mnogo je kilometara još pred nama. Kujemo plan za današnji dan. Nakon kraćeg vijećanja jednoglasno prihvaćamo sugestiju Ivanove žene. Samo 10-tak kilometara jugoistočno od centra, na strmim padinama ponad obale rijeke Moskve, u slikovitom okruženju stoljetnih aleja hrasta i lipe, na površini od 390 hektara se smjestio Kolomenski park. Toga je nedjeljnog prijepodneva bio prepun. Ovaj danas zaštićeni prostor u prošlosti je bio u vlasništvu mnogih ruskih vlastelinskih i carskih obitelji. Danas je jedno od najomiljenijih piknik mjesta u gradu, a vrijeme se ovdje provodi u ugodnoj, opuštajućoj, šetnji ili pak u izležavanju na travi, u dubokoj hladovini stoljetnih stabala ili pak, nakon duge zime, u hvatanju prvih toplijih sunčevih zraka. Zimi je ovo omiljeno dječje klizalište. Na raspolaganju je i nekoliko šetnica koje nas vode kroz povijest ovoga područja, gdje ćemo moći i vizualno uživati u arhitektonskoj ostavštini ljudi koji su u prošlosti obitali na ovim prostorima. Palače i crkve samo su dio predivnih povijesnih građevina unutar zaštićene zone ovoga parka.

Strmom stazom spustili smo se do obale rijeke Moskve. 15-tak minuta trajao je prijepodnevni pljusak, a nakon toga kao da se ništa nije dogodilo. Gomila ljudi izležava se na travi, zalaze u rijeku, a najpopularnije su toga jutra bile vožnje brzim sportskim

gliserima. Na to da se nalazimo u Rusiji podsjećali su nas policajci koji uredno kontroliraju i nasumce legitimiraju ljude. Nitko se ne obazire na njih, to je ovdje uobičajena pojava.

U popodnevним satima odlučili smo posjetiti nezaobilazno odredište mnogih Moskovljana i njihovih gostiju. Gor'ky park je otvoren prije 80-tak godina pod imenom Park kulture i odmora. Tu se i danas održavaju koncerti i druga kulturna događanja. Opjevala ga je u jednoj od svojih pjesama i legendarna rock skupina Scorpions. Danas je on zapravo jedan ogroman zabavni park kamo zalaze uglavnom mladi željni te vrste zabave i roditelji sa svojom djecom.

Čekamo da se vrati Ivan, koji će nam pomoći oko registracije. Ona je jedna je od važnijih stvari za svakoga stranca. Onoga časa kada se prijede granica, za razliku od prije, možete otići kamo god to zaželjeli. Navodno još postoje malobrojna mjesta gdje to nije moguće, ali Rusija nije u tome nikakav izuzetak. Postoje pravila oko registracije stranaca, ali mi se učinilo da ponekad ni sami službenici nisu sigurni na koji način se ta pravila primjenjuju. Ruskinje su popularne udavače na zapadu. Prisustvovao sam u uredu za registraciju zanimljivim debatama između službenica i ruskih zetova koji su teško mogli shvatiti sva ta kompliciranja oko za njih banalnih stvari. Policijske kontrole su česte i postoji velika vjerojatnost da ćete biti zaustavljeni. Zateknu li vas bez prijave, za njih će to uglavnom biti dobra prilika za "dodatnom zaradom". Novcem se ovdje još uvijek može kupiti sve.

Suzdalj

Sretan put

Suzdalj

Suzdalj

Moskovske vruće noći

Rascvjetali vatrometi redovita su dekoracija moskovskih ljetnih noći. Noći možete provesti vani, na ulicama i trgovima, ili se pak odlučiti na zatvorene prostore, gdje zabava traje do ranih jutarnjih sati. Najpopularniji su plesni klubovi i barovi, a ima ih svih vrsta i orijentacija, te svatko može pronaći svoje idealno mjesto za izlazak. Kako putujemo motorima, bilo je logično da se opredijelimo za mjesta gdje se okupljaju ljudi koji su na bilo koji način povezani s njima. Jedno od njih je u neposrednoj blizini poznatog, 250 godina starog univerziteta Lomonosov, čiji je utemeljitelj istoimeni svestrani ruski znanstvenik i pjesnik Mihail Vasiljevič Lomonosov. Još je Staljin dao napraviti sedam ogromnih zgrada po kojima bi Moskva bila prepoznatljiva širom svijeta, a ujedno je time želio pokazati svijetu moć i snagu tadašnjeg Sovjetskog Saveza. Te uočljive zgrade, koje još nazivaju i Sedam Staljinovih sestara, raspoređene su po cijelome gradu i njihovi su tornjevi vidljivi iz gotovo

svakoga kutka grada. U jednoj od njih smješten je i ovaj univerzitet. Mada je svojom veličinom i izgledom impresivno i danju, pažljivo odabrana i usmjerena rasvjeta tek noću naglašava svu grandioznost ovog mjesta.

Trg nasuprot univerziteta, kao i široka avenija koja ih razdvaja, omiljeno su mjesto za izlazak i druženje mladih ljudi željnih jeftine i ugodne, spontane zabave. Pije se iz boca, s nogu. Oni koje ne zanima miris benzina i spaljenih guma okupljaju se oko uličnih svirača i zajedno s njima pjevuše omiljene ruske šansone.

Cesta je bila poprište žestokog neformalnog natjecanja. Ponosni vlasnici skupih i brzih motocikala pokazivali su okupljenom mnoštvu svoje vještine. Vožnja na stražnjem i prednjem kotaču i paljenje guma na što spektakularniji način samo su dio vještina u kojima su uživali svi, i izvođači i gledatelji. Oni najhrabriji gurali su se u prve redove, riskirajući tako da budu prvi na udaru ako bi nešto pošlo po krivu. Na sreću, takvo se nešto nije dogodilo.

Najveća glasna odobravanja i podršku od gledatelja vozači bi dobivali za vožnje na prednjem kotaču, ali sa sputnicom iza sebe. Kako su sve te mlade, zgodne, djevojke oskudno i izazovno obučene, prilikom kočenja i podizanja stražnjeg kraja sila gravitacije činila je svoje. Na žutom svijetlu noći ukazivali bi se gotovo goli stražnji dijelovi njihovih tijela. Oni koji su u tom položaju uspijevali svoj motocikl zadržati što više vremena bili bi zvijezde večeri. Uvidjevši to, kao da su se i same djevojke počele međusobno natjecati. Gurale su se u redu koja će prije od njih sjesti na stražnje sjedalo tih ljepotana s više od stotinjak konja i tako za sebe izmamiti što glasnije ovacije. A muškarci kao muškarci, uživali smo u svemu tome.

Suputnici

Nisam siguran ima li u Rusiji više Rusa ili kamiona. Po onome što se moglo vidjeti na jednom od moskovskih cestovnih prstena, kao i na cesti koja iz Moskve vodi prema Nižnjem reklo bi se da su to kamioni. Prvih

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Suzdalj

Suzdalj

stotinjak kilometara po izlasku iz Moskve nisu bili ni malo ugodno društvo. Cesta je bila prepuna tih grdosija. Miris ispušnih plinovima zajedno s mirisom pregrijanog azbesta uvlačio se pod zaštitnu kacigu. Teško je bilo i normalno disati, a kamo li pretjecati ih.

Svijet vozača kamiona i nas moto putnika ima nekoliko dodirnih točaka. Prva i osnovna je cesta na kojoj provodimo najviše vremena. Ona nas, sa svim svojim zamkama, vodi prema našem cilju. Često će se u tim našim mimoilaženjima ili obilaženjima začuti njihova sirena ili će nam rukom mahnuti kroz prozor, jer oni su naši suputnici. Život na cesti i uz cestu zna ponekad biti i zahtjevan, težak, izazovan. I oni poput većine nas samuju za vrijeme vožnje. A nakon samovanja čovjek se poželi družiti. Većina njih nisu po prvi puta na ovim cestama. Nakon dugogodišnjih vožnji i ponovljenih tura oni već poznaju svaki djelić ceste koja im život znači. A cesta nije samo asfaltna podloga po kojoj se krećeš, cesta je i benzinska stanica, trgovina uz nju, hotel, motel, kavana... No, nisu svi restorani isti, nisu sve kavane iste. Svojim iskustvom oni su naučili gdje je dobro, jeftino i sigurno. Oni su putokazi, smjernice svih nas putnika koji smo se samostalno uputili u

daleke krajeve, oni su naši svjetionici pred sigurnom lukom. Tamo gdje oni zastaju zastajemo i mi, tamo gdje oni jedu jedemo i mi, tamo gdje oni spavaju, najčešće spavamo i mi. A onda mi je na um pala ideja da bi se bilo dobro jednom u budućnosti priključiti nekome od njih i isprobati i taj dio života na cesti. Tada još nisam ni slutio kako će mi se želja, mada na jedan pomalo prisilan način, uskoro i ispuniti.

Zlatni prsten

Sjeveroistočno od Moskve nalazi se čitav niz čuvenih starih ruskih gradova prepunih povijesnih priča i jedinstvene ruske arhitekture, pod skupnim nazivom "Zlatni prsten". Zlato je simbol bogatstva, a svi ti gradovi zapravo i jesu ogromno, neprocjenjivo bogatstvo Rusije. Ruta koja započinje i završava u Moskvi formira krug i odatle drugi dio naziva. Stare utvrde, manastiri, crkve, građevine i kulturni spomenici pričat će nam o bogatoj povijesti upravo tamo gdje je ona i nastajala.

Unatoč tome što je za hrvatske prilike Vladimir veliki grad (400 000 stanovnika), nakon onolike Moskve ulazak u njega bio je kao ulazak u neki provincijski gradić. Zapravo on to i jest. Život ovdje nije

toliko užurban. Živi se tradicionalnije, mada je zapadnjački stil života i ovdje počeo uzimati maha. Kroz "Zlatna vrata" koja su simbol grada ušli smo u stari povijesni dio grada. Pogled mi odmah odvlače fascinantna građevinska djela starih majstora. Već na prvi pogled shvatite puno značenje imena ovoga područja. Vladimir je jedan od najstarijih ruskih gradova. Prije mnogo stoljeća bio je glavni grad Rusije. Ovdje su i korijeni ruske pravoslavne crkve.

Da biste stigli u Suzdalj trebalo je skrenuti s glavnog puta. Kasno je popodne, zapravo predvečer. Čim sam ušao u taj mali slikoviti gradić planula je ljubav na prvi pogled. Odmah sam shvatio da ovih par sati neće biti ni približno dovoljno da bismo se upoznali. Stao sam, sišao s motora, nisam se mogao odlučiti na koju stranu da gledam. Oči su bile širom otvorene. Zaprepašten ljepotom prizora, okretao sam se oko sebe, gledao u daljinu preko krovova kuća. Nestvarni prizori, poput onih izmišljenih na slikarskim platnima, kao da se umjetnik igrao svojim kistom, kao da je istraživao i eksperimentirao bojama. Obecao sam si stoga da ću se jednoga dana ovamo svakako vratiti... A mi moramo dalje ususret Aziji. ■

NASTAVAK U SLIJEDEĆEM BROJU

www.malaguti.com.hr

TRGOVINA I KOLICE D.O.O., ZELIT, POLJANSKA CESTA 26

PASSWORD 250

OVLASHTENA PRODAJNA MJESTA: SPLIT: MALAGUTI SHOP 021/389-046, MOTONAUTIKA 021/571-666, MOTO CENTAR Mayer 021/312-344, K2 MOTO SUPETAR 021/757-472. TROGIR: TRIDENT 021/796 687. ZADAR: AUTOHRVATSKA 023/305-069. RIJKA: MARCEL MOTO 051/621-818, DINO MOTORI 051/374-322, SERVIS SANDI 051/671-305. PULA: ŠIRA MOTO 052/383-308. ZAGREB: GIGANT 01/3639-105, RPM 01/3777-540, AUTO MOTO KARMAT 01/3454-592. VARAŽDIN: AUTO PRIKRATKI 042/240-273. KOPRIVNICA: AUTO PRIKRATKI 048/665-395. BIOGRAD: AUTO-HRVATSKA 023/383-559. MAKARSKA: FESTINO 021/615-999. POREČ: FORTUNA 052/425-035. SIRENIA: MOTO BEAN 022/351-940. UMAG: EXTREMUS 052/759-488